

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/3/2014
Identifikačné číslo spisu: 1013200449
Dátum vydania rozhodnutia: 16.04.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:1013200449.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: STEFE Rožňava, s.r.o., so sídlom Páterová 8, Rožňava, IČI: 31 673 660, zastúpeného advokátkou JUDr. Erikou Simanovej, so sídlom Akademika Hronca 9, Rožňava, proti žalovanému: Slovenská stavebná inšpekcia, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 01 023 13/90/2012-SSI 61-Ba z 21.12.2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/79/2013-55 z 10.10.2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/79/2013-55 z 10. októbra 2013 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. 01 023 13/90/2012-SSI 61-Ba z 21.12.2012 podľa § 250j ods. 2 písm. d/, ods. 3 O.s.p. zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov 140 € a na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Erike Simanovej, so sídlom Akademika Hronca 9, Rožňava trovy právneho zastúpenia vo výške 203,64 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“, „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 01 023 13/90/2012-SSI 61-Ba z 21. decembra 2012, (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Slovenskej stavebnej inšpekcie, Inšpektorát Košice č. 06 047 11/211/2011-SSI 65-Be z 9. novembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“), ktorým podľa § 106 ods. 2 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 250 € za to, že v čase od 2. júna 2011 do 28. júla 2011 menil stavbu v rozpore so stavebným povolením, čím porušil § 48 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., keď ako zhotoviteľ stavby porušil podmienku 13 stavebného povolenia - neuložil stavebný materiál na pozemkoch, ku ktorým mal vlastnícke alebo iné právo a pri uskutočňovaní stavby došlo k spôsobeniu škody na cudzom majetku, keď uložil stavebný materiál na pozemkoch parc. č. 7476/3 (vlastník W.), 7472/1 (p. D.), 4012/2 (ObÚ X.), 1684/1, 4038/1, 4018/1, 4046, 4070 (Mesto N.) a

vykopal stavebnú jamu (ryhu) na pozemku parc. č. 7476/3, 7476/2, 7472/1 a 7408/3 (vlastníctvo p. D. a W.). Súčasne nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

Krajský súd poukázal na ust. § 54, § 55 ods. 1, § 98 ods. 1 a 2, § 106 ods. 2 písm. b/ a § 106 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. a konštatoval, že žalobca napáda preskúmané rozhodnutie žalovaného námietkami:

V bode 1 žaloby tvrdil, poukazujúc na obsah stavebného povolenia vydaného Mestom N. pod č. 6183/2008-02-Kp z 18. decembra 2008 v spojení s rozhodnutím o predĺžení jeho platnosti č. 4317/2010-02-Kp z 13. októbra 2010 "Centrálny zdroj tepla na BIOMASU, kotolňa K-I08, sídlisko JUH" v N. (ďalej len „stavebné povolenie“) súčasťou ktorej bol stavebný objekt SO-IO "Rekonštrukcia vonkajšieho teplovodného rozvodu", že vykopáním stavebnej ryhy určenej na uloženie teplovodného rozvodu sa nedopustil žiadneho porušenia podmienok vydaného stavebného povolenia pre túto stavbu, a to ani v súvislosti so zmenou vlastníctva k pozemkom, po ktorom mala byť vedená stavebná trasa objektu SO-IO. Poukázal na obsah riadneho opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu o uložení sankcie za správny delikt.

V ďalšej žalobnej námietke tvrdil, že realizáciou predmetnej stavby nenaplnil skutkovú podstatu podľa § 106 ods. 2 písm. b) stavebného zákona, keďže jeho postupom nedošlo k zmene stavby a postupoval podľa stavebného povolenia, poukazujúc na znenie § 48 ods. 1, § 43i a § 55 ods. 1 stavebného zákona. Zároveň spochybňoval postup inšpekčných orgánov aj v súvislosti s uložením sankcie spoločnosti REMONT s.r.o., ktorá bola dodávateľom stavby a na ustanovenie § 106 stavebného zákona komentár k uvedenému zákonnému ustanoveniu.

V ďalšej žalobnej námietke žalobca tvrdil, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatočnú špecifikáciu správneho deliktu a neurčitosť výroku rozhodnutia o uložení pokuty prvostupňového správneho orgánu, a to s poukázaním na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ustanovenia článku VI ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právny stav vyplývajúci z ustanovení § 46, § 47 zákona o správnom konaní, ktorý podľa § 140 stavebného zákona, je potrebné aplikovať na dané administratívne konanie.

K uvedeným námietkam krajský súd uviedol :

„Na realizáciu stavby stavebníka TEKŇO - R, spol. s r.o. (predchádzajúce obchodné meno žalobcu) - rekonštrukciu kotolne a vonkajšieho teplovodného rozvodu "Centrálny zdroj tepla na BIOMASU, kotolňa K-I08, sídlisko JUH" na pozemkoch parc. č. 4101, 1861/289 a 4079/1 kat. úz. N. bolo Mestom N. vydané právoplatné a vykonateľné stavebné povolenie a následne aj rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti z 13. októbra 2010 (právoplatné dňom 4. novembra 2010). Podmienkou č. 13 vydaného stavebného povolenia bola požiadavka stavebného úradu nasledovného znenia:

"Stavebný materiál môže byť uložený výlučne na pozemku, ku ktorému má stavebník vlastnícke právo, ktorého ho k tomu oprávňuje, stavbou nesmie byť obmedzené užívanie komunikácie. Stavebník je povinný dbať o to, aby uskutočňovaním stavby nedošlo k spôsobeniu škôd na cudzom pozemku alebo stavbe."

Ako to sám žalobca uvádza v žalobe z 5. marca 2013, stavebný úrad vo vydanom stavebnom povolení uviedol iba označenie pozemkov pod stavebným objektom SO - O 1 K - 108 (kotolňa), ale neuviedol pozemky, na ktorých povoľuje stavbu ďalších stavebných objektov SO - 2 až 10.

Z obsahu uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/281/2011-107 z 30. septembra 2011, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu N. č. k. 10C/96/2011-30 z 30. júna 2011 vyplýva, že žalobcovi bolo uložené, aby sa zdržal vykonávania akejkoľvek činnosti, najmä ďalšieho výkopu, prípadného uloženia akýchkoľvek predmetov, najmä teplovodného potrubia do vykopanej ryhy nachádzajúcej sa na nehnuteľnostiach uvedených vo výrokových častiach uznesení OS N. a Krajského súdu v Košiciach, v konaní vedenom na OS N. pod č. k. 10C/96/2011. Z obsahu uvedených súdnych rozhodnutí nesporne vyplýva, že išlo o stavebnú činnosť žalobcu na pozemkoch, ktoré neboli uvedené v stavebnom povolení z 18. decembra 2008. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia Mesta N. č. 6183/2008-02-Kp z 18. decembra 2008 (stavebné povolenie) vyplýva, že žalobca požiadaval stavebný úrad o povolenie stavby "na pozemkoch parc. č. KN -C 4101, 1861/289 a 4079/1 v N. na T., vo vlastníctve Mesta N. v zmysle LV č. XXXX." V uznesení Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/281/2011-107 z 30. septembra 2011 sa okrem iného uvádza, že k nehnuteľnostiam označeným vo výrokovvej časti uvedeného rozhodnutia a uznesenia Okresného súdu N. č. k. 10C/96/2011-30 z 30. júna 2011 navrhovateľka v 1. rade (D.) nadobudla vlastníctvo v apríli 2008, vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 30. apríla 2008.

Krajský súd konštatoval, že podmienka realizácie stavby č. 13 ukladala žalobcovi nielen uložiť stavebný materiál výlučne na pozemku, ku ktorému má stavebník (žalobca) vlastnícke, alebo iné právo, ktoré ho k tomu oprávňuje, ale zároveň obsahovala aj právnu podmienku pre realizáciu stavby, podľa ktorej stavebník je povinný dbať o to, aby uskutočňovaním stavby nedošlo k spôsobeniu škôd na cudzom pozemku alebo stavbe, preto dospel k záveru, že bez ohľadu na skutočnosť, že trasa časti stavby SO - 10 (rekonštrukcia vonkajšieho teplovodného rozvodu) bola realizovaná podľa priestorových podmienok a trasy vymedzenej stavebným povolením, bolo povinnosťou žalobcu ako stavebníka, aj s prihliadnutím na neúplnosť ním predložených dokladov stavebnému úradu pri podávaní žiadosti o vydanie stavebného povolenia, pred započatím výkopových prác, resp. zadaním týchto prác zhotoviteľovi stavby zabezpečiť, aby za žiadnych okolností nedošlo k porušeniu podmienky č. 13 vydaného stavebného povolenia z 18. decembra 2008.

Výchádzajúc z obsahu administratívneho spisu konštatoval, že žalobca postupoval v rozpore so stavebným povolením, čo posúdil ako zmenu stavby v rozpore so stavebným povolením. V tejto súvislosti sa vzhľadom na obsah dokumentácie predloženej žalobcom stavebnému úradu, stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia z 21. decembra 2012, podľa ktorého žalobca už pri žiadosti o stavebné povolenie nepreukázal poctivý a otvorený vzťah k správneému orgánu a k prerokúvanej veci, nepreukázal vlastnícky alebo iný vzťah ku všetkým dotknutým pozemkom, cez ktoré viedla trasa teplovodu, čo v konečnom dôsledku viedlo k spáchaniu správneho deliktu. Zdôraznil, že podmienka č. 13 stavebného povolenia z 18. decembra 2008 bola pre žalobcu záväznou pre celú realizáciu stavby, t.j. všetkých jej častí, bez ohľadu na prípadnú neúplnosť údajov v stavebnom povolení uvedených.

Dospel k záveru, že žalobca nedodržaním podmienky č. 13 vydaného stavebného povolenia, naplnil skutkovú podstatu administratívneho deliktu, pričom zmena stavby spočívala v porušení podmienky č. 13 stavebného povolenia, s poukazom na ust. § 48 ods. 1 zákona 50/76 Zb.

Konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva protiprávnosť konania žalobcu v preskúmanej veci, ktorú žalovaný a správny orgán prvého stupňa subsumovali pod ustanovenie § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, konštatujúc, že zo strany žalobcu došlo k zmene stavby v rozpore so stavebným povolením. Uviedol, že ide o jediné ustanovenie skutkovej podstaty administratívneho deliktu, pod ktoré bolo možné právne zaradiť preukázané protiprávne správanie žalobcu. Pritom sa mierne odchyľuje od výkladu právneho stavu v právnej nadväznosti na ustanovenie § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, ktoré vo veci zaujal žalovaný správny orgán tvrdiac, že už samotná rekonštrukcia je právnou povahou zmeny stavby. Krajský súd je názoru, že pri preukázaní právnych podmienok vyodenia zodpovednosti za daný správny delikt, musí byť už v právnom pojme "zmena" preukázaný protiprávny postup stavebníka, nerešpektujúci stavebné povolenie. Právna úvaha však nemala právny dopad na závery o dôvodnosti aplikácie § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona na preskúmanú vec. Pri výklade daného zákonného ustanovenia totiž nie je možné postupovať v rozpore so zámerom zákonodarcu a základnými pravidlami logického myslenia, rešpektujúc pritom špecifickosť povolennej stavby a skutočnosť, že aj vedenie trasy teplovodu (SO - 10 Rekonštrukcia vonkajšieho teplovodného rozvodu) je súčasťou stavby samotnej.

Právnu nedokonalosť formulácie zákonnej úpravy obsiahnutej v § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, nemožno vyhodnotiť tak, že by sa vypustila právna možnosť postihu stavebníka za konanie, ktoré je evidentne v rozpore s podmienkami vydaného stavebného povolenia. Vzhľadom na jednotnú právnu históriu s právnym poriadkom Českej republiky v období do 31. decembra 1992, pri výklade daného zákonného ustanovenia skúmal aj súčasný právny stav v Českej republike obsiahnutý v ? ustanoveniach § 178 ods. 2 písm. g/ a § 180 ods. 2 písm. g/ zákona č. 183/2006 Sb., ktoré obsahujú skutkovú podstatu "provede stavbu nebo jej zmenu v rozporu se stavebním povolením". Hmotnoprávnou paralelou daných zákonných ustanovení, v právnom poriadku Slovenskej republiky je práve dotknuté ustanovenie § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona. Na preskúmanú právnu vec pritom nemohol aplikovať ani právny záver vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Ostrave č. k. 22Co/177/94 z 31. októbra 1994 SP č. 83/1995 „Judikatúry ve věcech správního trestání“ Sylva Šišková a kolektiv, str. 193) týkajúci sa prípadnej chybnej kvalifikácie správneho deliktu podľa stavebného zákona, ktorý znie:

"Ak správny orgán chybné posúdil konanie podnikateľa podľa ustanovenia § 106 ods. 1 písm. b/ Stavebného zákona, hoci v skutočnosti išlo o delikt, podľa ustanovenia odseku 1 písm. a/, zruší súd také rozhodnutie pre nepreskúmateľnosť, i keby v konkrétnom prípade uložená pokuta nepresiahla miernejšiu

hornú hranicu stanovenú ustanovením § 106 stavebného zákona." V preskúmanej veci totiž konanie žalobcu pri realizácii predmetnej stavby nemožno právne kategorizovať podľa iného ustanovenia § 106, prípadne iného paragrafu stavebného zákona, preto krajský súd aj vo vzťahu k danému právnemu náhľadu argumentáciou a contrario, posúdil rozhodnutia správnych orgánov v danej veci ako dôvodné a zákonné.

K žalobnej námietke týkajúcej sa určitosti výroku preskúmaného rozhodnutia, resp. rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa uviedol, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vzťahujúca sa na právnu kvalitu administratívnych rozhodnutí so zameraním sa na výrokovú časť rozhodnutí správnych orgánov (konkretizácia skutku v údajoch o mieste, čase a spôsobe porušenia právnych povinností) síce na jednej strane akcentuje dôvodnosť požiadavky pre úplnú konkretizáciu administratívneho deliktu vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu, avšak na strane druhej nevylučuje, aby správny orgán pri konkretizácii správneho deliktu uviedol popri údajoch vo výrokovej časti, ďalšie konkrétne údaje v odôvodnení administratívneho rozhodnutia. Správne orgány oboch stupňov si danú zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 47 ods. 2, 3 správneho poriadku splnili. Dostatočným spôsobom objasnili aj skutkové a právne dôvody, z ktorých vyvodili sankčnú zodpovednosť voči žalobcovi. V právnej konfrontácii odôvodnení administratívnych rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, je preto poukázanie na judikatúru Najvyššieho súdu SR, obsiahnutú v rozsudku NS SR č. k. 2Sžp/16/2011, neopodstatneným. Nielen žalovaný, ale aj správny orgán prvého stupňa totiž v odôvodneniach svojich rozhodnutí zreteľne a právne vyčerpávajúco poukázali na to, ktoré skutočnosti považovali za dôležité pre vyodenie administratívnej zodpovednosti (pozornosť sústredili na odôvodnenie skutočností súvisiacich s porušením bodu č. 13 stavebného povolenia). Vo výroku prvostupňového rozhodnutia pritom neabsentuje vecné, časové ani miestne vymedzenie administratívneho deliktu (napr. rozsudok NS SR č. k. 6Sžo/133/2007 z 28. mája 2008).

K námietke vytýkajúcej správnym orgánom administratívno-právny postih voči žalobcovi a ďalšiemu subjektu, uviedol, že predmetom súdneho preskúmacieho konania sú rozhodnutia správnych orgánov o vyodení administratívnej zodpovednosti za správny delikt voči žalobcovi, u ktorého súd nezistil? duplicitný právny postih resp. administratívne trestanie, pričom z obsahu administratívneho spisu nesporne vyplýva skutočnosť, že žalobca bol stavebníkom, ktorého povinnosťou je dodržiavať všetky podmienky vydaného stavebného povolenia a všeobecne záväzné právne predpisy, s poukazom ustanovenie § 106 ods. 4 stavebného zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas odvolanie žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu alebo zmení rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne zaviazá žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi.

V odvolaní poukazoval, že: „nesúhlasí s názorom keď, krajský súd považoval skutkový stav za dostatočne zistený a naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu za dostatočne preukázané s tým, že správne orgány procesne nepochybili.

Tvrdil, že z administratívneho spisu stavebného úradu, zo záznamu o kontrole vykonanej správnym orgánom prvého stupňa dňa 28. júla 2011 je nepochybné, že stavebný materiál, ktorým bolo potrubie na nové teplovodné rozvody bol uložený vedľa stavebnej ryhy na pozemkoch, ktoré boli vyznačené v overenej projektovej dokumentácii ako pozemky, cez ktoré stavebný úrad povoľuje vedenie novej trasy teplovodných rozvodov.

Súd prvého stupňa si pri preverovaní správnosti zisťovania skutkového stavu, týkajúceho vlastníctva k dotknutým pozemkom mechanicky osvojil závery z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/281/2011-107 z 30. septembra 2011, ktoré krajský súd bez ďalšieho dokazovania prevzal v predloženej zápisnici z vykonaného štátneho stavebného dozoru dňa 28. júla 2011, ktorý na podnet D. a W. vykonal správny orgán prvého stupňa a ktorú v konaní predložili D. a W., v ktorom bolo zistené, že žalobca ako stavebník porušili bod 13 stavebného povolenia neuložením stavebného materiálu na pozemkoch, ku ktorým nemá vlastnícke alebo iné právo a pri uskutočňovaní stavby spôsobil škodu na cudzích pozemkoch. Týmto uznesením krajský súd potvrdil uznesenie Okresného súdu v N. č. 10C/96/2011-30 z 30.6.2011 o nariadení predbežného opatrenia, ktorým žalobca uložil povinnosť zdržať sa akejkolvek ďalšej stavebnej činnosti na pozemkoch D. a W. Ako nepochybné vyplýva z rozhodnutí

OS N. 10C/96/2011 a KS Košice 5Co/281/2011, predmetom konania bolo nariadenie predbežného opatrenia, pred začatím konania vo veci samej, kde bolo preukázané, že v čase rozhodovania o nariadení predbežného opatrenia, navrhovateľa označení, v tomto konaní, ku dňu 30. jún 2011 vlastnili pozemky CKN 7408/3, 7476/2, 7476/3, 7476/6 a 7476/1, na ktorých žalobca začal vykonávať stavebnú činnosť. Ako však nepochybne vyplýva zo zápisov v katastri nehnuteľností, až na pozemok CKN 7472/1, všetky ostatné pozemky sú vytvorené z pozemkov, ktoré nadobudli navrhovateľa v tomto konaní najskôr až v roku 2009 a predtým patrili Mestu N.. Pozemok CKN 7471/1 vo vlastníctve D. bol vytvorený z pôvodnej parc. č. EN 1684/2 vytvorenej zo združených pozemkov mpč. 1889/1, 1889/2, 1922/1, 1922/2 v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb. Notárska zápisnica N: 176/2008 zo dňa 21. apríla 2008, ktorú predložila do konania KS Košice 5Co/281/2011 D. je dôkazom, že nadobudla kúpou pozemky na LV č. XXXX parc. č. 1889/1 ornú pôdu a parc. č. 1889/2 ornú pôdu, a je dôkazom, že mohla vlastníť, v čase vydávania stavebného povolenia pozemok CKN 7471/1, a teda predbežne osvedčila právny záujem na nariadení predbežného opatrenia. Doteraz však v žiadnom konaní dôkaz o tom, že D. skutočne vlastnila ku dňu vydania stavebného povolenia (ku dňu 18. december 2008) pozemok CKN 7471/1, a že CKN 7471/1 je totožná resp. vytvorená z mpč. 1889/1 a 1889/2, predložený nebol, a teda nebol predložený ani dôkaz o tom, že žalobca postupoval v rozpore s podmienkami stavebného povolenia.

K skutočnosti, že Slovenská republika - Obvodný úrad N., v čase vydávania stavebného povolenia, nevlastnil pozemok CKN 4012/2, ale ho vlastnilo Mesto N. zo zákona (č. 138/1991 Zb.), predložil žalobca listinné dôkazy a túto skutočnosť je možné zistiť aj zo zápisov v katastri nehnuteľností, pričom touto žalobnou námietkou sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal, hoci sa týkala časti skutku.

Ďalšie pozemky uvedené v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia vlastnilo Mesto N., ktoré so stavbou, na týchto pozemkoch, udelilo súhlas, a táto skutočnosť bola inšpekcií známa pri vydávaní rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov opakovane poukazyval na nedostatočne zistený skutkový stav v tom zmysle, že správne orgány nevykonali žiadne dokazovanie smerujúce k preukázaniu vlastníctva dotknutých pozemkov, ku dňu vydania stavebného povolenia, hoci túto námietku predkladal aj s podrobnou argumentáciou, s poukázaním na ustanovenie § 70 Stavebného zákona, podľa ktorého rozhodnutie o povolení stavby je záväzná nielen pre účastníkov, ale aj pre ich právnych nástupcov.

Uviedol, že k časti skutku týkajúceho sa spôsobenia škody na cudzích pozemkoch nebolo vykonané žiadne dokazovanie preto, trestnoprávny postih za predmetnú časť skutku nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa zásady materiálnej pravdy upravenej v ustanovení § 3 ods. 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. správne orgány sú povinné presne a úplne zistiť skutočný stav veci, čomu zodpovedá objektívne zistenie skutkového stavu, nie nepresné ani skreslené, opierajúce sa o procesné návrhy len jedného z účastníkov, postupujúc podľa vyhľadávacej zásady.

Pri postihu za skutok spočívajúci v neuložení stavebného materiálu na vlastných pozemkoch bol správny orgán prvého stupňa povinný vychádzať z nepochybne zisteného skutkového stavu týkajúceho sa vlastníctva ku konkrétnym pozemkom ku dňu vydania stavebného povolenia, pri postihu za spôsobenú škodu mal správny orgán prvého stupňa minimálne zistiť, aká škoda bola spôsobená. Materiál bol totiž uložený na tých pozemkoch, na ktorých bola povolená stavba, konkrétne na pozemkoch zakreslených v projektovej dokumentácii, čo nepochybne vyplýva z administratívneho spisu stavebného úradu.

Z uvedených skutočností považoval záver súdu prvého stupňa týkajúci sa správnosti a úplnosti zisťovania skutkového za nesprávny, keď v podanej žalobe navrhoval vykonať dokazovanie oboznámením sa so spisom stavebného úradu Mesta N. č. 6183/2008-2 - Kp a č. 4317/2010-02-Kp a i súd prvého stupňa navrhnutý dôkaz nevykonali. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že sa oboznámil iba s administratívnymi spismi žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa (str. 16 ods. 1 rozsudku). Spis stavebného úradu obsahuje všetky podklady k vydaniu stavebného povolenia, vrátane projektovej dokumentácie a naprojektovanej trasy teplovodných rozvodov, dokumentuje celý postup od posúdenia žiadosti o vydanie stavebného povolenia, až po právoplatné skončenie konania má z hľadiska rozhodnutia o žalobe, nepochybne význam.

Námietku nesprávneho právneho posúdenia predložil z dôvodu, že súd prvého stupňa aplikoval na zistený skutkový stav nesprávnu právnu normu, resp. neaplikoval príslušnú právnu normu, keď prijal záver, že porušenie č. 13 stavebného povolenia, spočívajúce v neuložení stavebného materiálu na

vlastných pozemkoch alebo na pozemkoch, ku ktorým má iné právo vo vzťahu k právnym nástupcom pôvodného účastníka stavebného konania (pôvodného vlastníka), t. z. za situácie, ak dôjde k zmene vlastníctva po vydaní stavebného povolenia a spôsobeniu škody na cudzom pozemku, je zmenou stavby, za ktorú je možné uložiť postih podľa § 106 ods. 2 písm. b/ Stavebného zákona.

Tvrdil, že uvedeným konaním nedošlo k zmene stavby v zmysle § 48 ods. 1 Stavebného zákona. Pri realizácii stavby žalobca nepostupoval v rozpore so stavebným povolením a schválenou projektovou dokumentáciou práve v kontexte s ustanovením § 70 Stavebného zákona, ktoré mal súd prvého stupňa aplikovať pri rozhodovaní. Ako stavebník stavbu nezmenil, stavebný materiál (potrubie) uložil na pozemkoch vyznačených ako trasa nových teplovodných rozvodov v projektovej dokumentácii, len po vydaní stavebného povolenia došlo k zmene v osobe vlastníkov pozemkov, túto situáciu rieši ustanovenie § 70. V čase predkladania žiadosti o vydanie stavebného povolenia aj v čase povolenia stavby podľa dostupných informácií D. a W. neboli vedení ako vlastníci dotknutých nehnuteľností a hoci SR - ObÚ Košice bol vedený ako vlastník pozemku CKN 4012/2 bolo s poukazom na právny stav podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí zrejme, že tento pozemok v skutočnosti vlastní zo zákona Mesto N.. Projektová dokumentácia bola spracovaná tak, že trasa teplovodných rozvodov smerovala cez pozemky Mesta N., ktoré s takto vedenou trasou prejavilo súhlas. V čase od vydania stavebného povolenia do samotnej realizácie stavby nedošlo len k zmene v osobe vlastníkov, ale aj k zmene v označení parcelných čísel pozemkov, z dôvodu vykonaných pozemkových úprav, čo vyplýva z údajov katastra, čo znamená, že žalobca neuložil stavebný materiál na iných pozemkoch, než ktoré boli uvedené v projektovej dokumentácii.

Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva spadajúcu do trestnej oblasti, čl. 6,7 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd. Nepovažoval za správny záver súdu prvého stupňa, že každé konanie, ktoré je v rozpore s podmienkami stavebného povolenia je zmenou stavby a možno ho postihnúť podľa § 106 ods. 2 písm. b/ zákon 50/1976 Zb..

Tvrdil, že súd prvého stupňa nesprávne interpretoval ustanovenie § 47 ods. 2, 3 Správneho poriadku, keď považoval konkretizáciu správneho deliktu za dostatočnú tak, že časť údajov bude uvedená vo výroku a časť údajov v odôvodnení rozhodnutia, pričom je nesprávny záver súdu, že vo výroku prvostupňového administratívneho rozhodnutia neabsentuje vecné, časové ani miestne vymedzenie deliktu. Vo výroku rozhodnutia je pritom uvedené, že k spáchaniu deliktu došlo pri stavbe na pozemkoch parc. č. 24101, 1861/289 a 4079/1 v k. ú. N.. V odôvodnení rozhodnutia sa uvádza, že správny delikt bol spáchaný na úplne iných pozemkoch. V preskúvanom rozhodnutí nebol uvedený modus operandi delikventa, ktorý vystihuje osobitosť deliktu tak, aby nebol zameniteľný s iným.

Rozsudok súdu prvého stupňa považoval za nepreskúmateľný pre nedostatočné odôvodnenie, keďže sa súd nevysporiadal s podstatnými námietkami majúcimi rozhodujúci vplyv na rozhodnutie, týmto postupom žalobcovi, ako účastníkovi, konania odňal možnosť konať pred súdom.

Tvrdil, že v odôvodnení sa súd nevysporiadal s námietkou vlastníctva k dotknutým pozemkom k 18. decembru 2008 a zmeny vlastníctva, po vydaní stavebného povolenia, za aplikácie § 70 zákona 50/1976 Zb. na daný právny stav, nevysporiadal sa s námietkou, že ďalší vlastník - Mesto N. udelil súhlas k stavbe nových rozvodov na jeho nehnuteľnostiach a že SR - ObÚ Košice dotknutý pozemok nevlastnil. Správne orgány, ale ani súd prvého stupňa, sa v odôvodnení nevysporiadali s námietkou, že nebol preukázaný vznik škody uložením materiálu, pretože žiadna škoda vlastníkom pozemku (okrajová časť pozemku zarastená burinou) za niekoľko dní uloženia, nevznikla. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal s námietkou, že rozhodnutie žalovaného je založené na základnom rozpore, keď žalovaný aj správny orgán prvého stupňa na jednej strane konštatujú, že žalobca realizoval stavbu na základe stavebného povolenia a v súlade s overenou projektovou dokumentáciou, ale súčasne na druhej strane konštatuje, že žalobca menil stavbu v rozpore so stavebným povolením, navyše, keď dodávateľ stavby - spoločnosť REMONT s.r.o., táto spoločnosť uložila stavebný materiál na dotknutých pozemkoch a aj tejto spoločnosti bola uložená pokuta za správny delikt podľa § 106 ods. 2 písm. b/, keď žalobca ako stavebník, so stavebným materiálom nemanipuloval.

V prípade úspechu v odvolacom konaní žiadal, aby súd zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania vo výške 70,00 eur zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia, podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z., § 10 ods. 1, § 16 ods. 3 vo výške (60,07 e + 7,81) + 20% DPH 13,58, spolu 81,46 eur, celkove 151,46 eur, resp. k náhrade trov odvolacieho a prvostupňového konania vo výške 2 x 70,00 eur zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia v hodnote 60,07 € za prevzatie zastúpenia,

napísanie žaloby, napísanie odvolania, t. z. 3 x 60,07 €, 3 x RP 7,81 €, spolu 203,64 € + 20 % DPH 40,73 €, spolu 244,37 €, celkove 414,37€ trov konania.“

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním zo dňa 30. decembra 2013 a žiadal aby napadnutý rozsudok NS SR ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej len „najvyšší súd“ „odvolací súd“, § 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu odvolacích dôvodov (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 106 ods. 2 písm. b/ stavebného zákona, stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 2 mil. Sk právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá mení stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 47 ods. 2 zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa §140 zákona 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 250d ods. 1 O.s.p. je žalovaný povinný v súdom určenej lehote predložiť súdu svoje spisy spolu so spismi orgánu prvého stupňa. Za nesplnenie tejto povinnosti mu súd môže uložiť pokutu do výšky 1640 eur, a to aj opakovane. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty je prípustné odvolanie. Odvolanie voči rozhodnutiu o uložení pokuty vo veci konajúci súd predloží na rozhodnutie príslušnému odvolaciemu súdu až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkoch zákonnosť postupu a rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť dotknuté.

Správne orgány postupujú v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti a práva a záujmy občanov a organizácií a v dôsledne vyžadovať plnenie povinností (§ 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Zakotvená zásada zákonnosti vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydávaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávanú vec.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia a určujú sa v ňom konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok je potrebné odlišiť od ostatných obsahových náležitostí rozhodnutia. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci, je teda jadrom celého rozhodnutia, a preto len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určite, aby účastník konania i orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, resp. vykonať, mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok konania. Túto požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať, aj pri vydávaní rozhodnutia prvostupňového ako aj odvolacieho orgánu, aby účastníci konania mohli jednoznačne a určite poznať konečný výsledok konania.

Správny poriadok v citovanom ustanovení § 47 obsahuje povinné obsahové náležitosti výroku. Vždy je potrebné uviesť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Rovnako je nevyhnutné, aby z výroku bolo jasné, kto je adresátom rozhodnutia (účastník konania) a čo sa rozhodnutím zakladá, mení

alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť) resp. autoritatívne potvrdzuje.

Ďalej odvolací súd poukazuje na to, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou. Výrok rozhodnutia o postihu za iný správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným.

V prejednávanej veci prvostupňový správny orgán a aj žalovaný, uvedené zásady určitosti a zrozumiteľnosti rozhodnutí nerešpektovali.

Odvolací súd, po oboznámení sa s obsahom prvostupňového správneho rozhodnutia zistil, že vo výroku skutok v zmysle vyššie citovaných zákonných kritérií, správny orgán prvého stupňa nevymedzil. V odôvodnení strana 2 druhý odsek, ho vyjadril slovami „Kontrolou na mieste stavby a kontrolou predložených dokladov dňa 28. júla 2011 bolo zistené, že stavebník TECO s.r.o., Rožňava nedodrжал podmienku č. 13 stavebného povolenia - neuložil stavebný materiál na pozemkoch, ku ktorým má vlastnícke, alebo iné právo a pri uskutočňovaní stavby došlo k spôsobeniu škody na cudzom pozemku. Zhotoviteľ uložil stavebný materiál na pozemkoch parc. č. 7476/3 (vlastník W.), 7472/1 (p. D.), 4012/2 (ObÚ X.), 1684/1, 4038/1, 4018/1, 4046, 4070 (Mesto N.) a vykopal stavebnú jamu (ryhu) na pozemku parc. č. 7476/3, 7476/2, 7472/1 a 7408/3 (vlastníctvo p. D. a W.).“

Druhostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia, okrem iného, konštatuje, že bolo zistené „To, že ryha Větvu 1a - prepojenie P. ul. na K. ul. bola vykopaná presne podľa trasy znázornenej v overenej projektovej dokumentácii odvolací orgán nespochybňuje, keďže na jednej strane je právoplatné stavebné povolenie, ktoré povoľuje stavbu na pozemkoch parc. č. 4101, 1861/289, 4079/1 v k.ú. N. a na strane druhej overená projektová dokumentácia, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tohto povolenia, avšak v ktorej je zakreslená trasa teplovodného rozvodu aj cez pozemky č. 7476/3, 7476/2, 7476/1, 7408/3, 4012/2, 1684/1, 4038/1, 4018/1, 4046, 4070, 7476/3, 7472/1 v k.ú. N., ktoré nie sú zahrnuté v stavebnom povolení.“

Ďalej konštatuje, že „Zodpovednosť za právny delikt podľa ust. § 106 ods. 2 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. je konštruovaná na báze objektívne zodpovednosti bez liberačných dôvodov, t. j. účastník konania zodpovedá za správny delikt bez ohľadu na zavinenie. Vzhľadom k vyššie uvedenému máme za to, že účastník konania už pri žiadosti o stavebné povolenie nepreukázal poctivý a odborný vzťah k správne mu orgánu a k prerokúvanej veci, nepreukázal vlastnícky alebo iný vzťah ku všetkým dotknutým pozemkom, cez ktoré vedie trasa teplovodu, čo v konečnom dôsledku viedlo k spáchaniu správneho deliktu, t.j. uloženie stavebného materiálu a vykopanie ryhy na cudzích pozemkoch, pričom miera jeho zavinenia bola Inšpektorátom Košice, v predmetnom konaní, správne posúdená a zohľadnená vo výške uloženej pokuty.“

V stavebnom povolení stavebný úrad určil v bode 13 podmienky pre dokončenie stavby podľa § 66 zákona č. 50/1976 Zb., ktoré sú formulované „Stavebný materiál môže byť uložený výlučne na

pozemku, ku ktorému má stavebník vlastnícke, alebo iné právo, ktorého k tomu oprávňuje, stavbou nesmie byť obmedzené užívanie komunikácie. Stavebník je povinný dbať o to, aby uskutočnením stavby nedošlo k spôsobeniu škody na cudzom pozemku alebo stavbe“.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že zákonodarca v zákone č. 50/1976 Zb. v § 43 ods. 1 a nasl. vymedzuje pojem stavenisko, ktoré definuje ako priestor na uskladňovanie stavebných výrobkov, dopravných a iných zariadení potrebných na uskutočňovanie stavby“, a v ust. § 66 v ods. 3 písm. e/, ako súčasť záväzných podmienok uskutočňovania stavby, zákonodarca počítal s vymedzením nevyhnutného rozsahu pozemkov, ktoré budú tvoriť súčasť staveniska.

S poukazom na tieto zákonné ustanovenia, vo väzbe na vymedzenie bodu 13 stavebného povolenia, bolo povinnosťou správneho orgánu vyhodnotiť skutkové okolnosti postupu žalobcu tak, aby bolo zrozumiteľné, jednoznačne zrejmé, či „uloženie stavebného materiálu na cudzích pozemkoch“ súvisí zo samotnou fyzickou realizáciou diela- zhotovovaním stavby povolenej stavebným povolením č. 6183/2008-002-Kp z 18. decembra 2008 vydaným Stavebným úradom Mesto N., ktorým bola povolená stavba „Centrálny zdroj tepla na Biomase, kotolňa K-108, sídlisko JUH na pozemkoch KN-C 4101, 1861/289 a 4079/1 v k.ú. N.“, alebo skutkové vymedzenie postupu žalobcu, ktoré v správnom konaní hodnotili správne orgány, treba posudzovať ako postup, v súvislosti s využívaním staveniska § 43 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb.

V rozhodnutí žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa odvolacieho súdu, uvedené skutkové okolnosti nie sú, určite a jednoznačne formulované, ani z výroku a ani z dôvodov správnych rozhodnutí nie je jednoznačne preukázané, či protiprávne konanie žalobcu spočíva vo vykopaní stavebnej jamy „ryhy“ na cudzích pozemkoch, ktoré nie sú identické s pozemkami uvedenými v stavebnom povolení (v projektovej dokumentácii) a uložením konkrétneho stavebného materiálu, do vykopanej jamy „ryhy“, alebo či posudzovaný postup žalobcu „uloženie stavebného materiálu“ súvisí len z uložením materiálu v rámci staveniska stavby.

V ďalšom konaní, správne orgány vyhodnotia aký určujúci charakter má bod 13 stavebného povolenia, či sa týka priamej - teda fyzickej realizácie zhotovenia diela - realizácie stavby alebo upravuje len podmienky upravené v § 43 zákona č. 50/1976 Zb. a teda súvisí len s realizáciou zariadenia staveniska.

Správne orgány budú povinné ďalej vyhodnotiť pojem „uloženie stavebného materiálu“ vo väzbe na konkrétne skutkové zistenia postupu žalobcu, ktorý sa mu kladie za vinu.

Od vyhodnotenia týchto skutočností potom bude závisieť správne formulovanie skutkového vymedzenia správneho deliktu, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňové rozhodnutie a ani rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu neobsahuje v skutkovej vete výroku rozhodnutia, ani v dôvodovej časti identifikačné vymedzenie správneho deliktu, a preto nedostatočnou špecifikáciou skutku, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu, sú rozhodnutia správnych orgánov nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Súčasne rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, je nedostatočne zdôvodnené, keď v nich absentuje vyhodnotenie určujúceho charakteru bodu 13 stavebného povolenia, vo väzbe na posudzované konanie žalobcu, čím boli splnené zákonné podmienky pre zrušenie rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov.

Pod pojmom spisy žalovaného správneho orgánu treba rozumieť úplný a originálny spisový materiál správneho orgánu k danej veci, originály o doručení rozhodnutí a riadne žurnalizovaný spis, aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a úplnosti spisu. Ak žalovaný napriek výzve nepredloží spis, je na mieste rozhodnutie zrušiť pre nepreskúmateľnosť.

Odvolací súd zrušil rozhodnutie žalovaného, aj z dôvodu, že súčasťou predloženého administratívneho spisu nebol kompletný spis mesta N. (ďalej len „stavebného úradu“) č. 6183/2008-02-Kp a č. 4317/2010-02-Kp, ktorým bolo vydané stavebné povolenie, v rozpore s ktorým mal žalobca konať. Odvolací súd je toho názoru, že spis stavebného úradu mal byť súčasťou predloženého administratívneho spisu, na základe ktorého mali správne orgány v posudzovanej veci konať a rozhodnúť a bol povinný rozhodnúť aj prvostupňový súd.

Postupom podľa § 250ja ods. 3 prvá veta O.s.p. odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a ods. 3 O.s.p. a vec mu vrátil na konanie a rozhodnutie v naznačenom smere.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 druhá veta O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetá prvá O.s.p. a § 224 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu. Žalobca si uplatnil v odvolaní proti rozsudku krajského súdu zo dňa 2. decembra 2013 trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku z podanej žaloby a odvolania 2x 70 eur a súčasne trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci, prevzatie, príprava, podanie žaloby a podanie odvolania. Úkon právnej pomoci vyčísliť vrátane režijného paušálu (60,07 € + 7,81 € + 13,58 €) a DPH v sume 81,46 eur. Celkove si trovy právneho zastúpenia uplatnil vo výške 244,37 eur, 2x súdny poplatok vo výške 140 eur a celkové trovy konania špecifikoval vo výške 413,37 eur. K vyčísleniu trov konania nepripojil právny zástupca žalobcu doklad, že je registrovaný ako platca DPH.

Súd priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech trovy prvostupňového konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku z podanej žaloby 70 eur a trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb, ktoré si uplatnil žalobca v podaní z 2. decembra 2013 za 2 úkony právnej pomoci prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby (§ 14 ods. 1 písm. a/, b/, § 11 ods. 1a vyhlášky) 1 úkon, vo výške 60,07 eur + režijný paušál 7,81 eur spolu vo výške 67,88 eur za 2 úkony právnej pomoci 135,76 eur (odvolací súd bol viazaný výškou uplatneného úkonu právnej pomoci žalobcom).

Celkové trovy prvostupňového konania predstavujú trovy právneho zastúpenia vo výške 135,76 eur a súdny poplatok z podanej žaloby 70 eur.

Keďže rozsudok súdu prvého stupňa bol zmenený žalobca má právo aj na náhradu trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania boli priznané vo výške uplatneného súdneho poplatku z odvolania vo výške 70 eur a vo výške trov právneho zastúpenia 1 úkon právnej pomoci za podanie odvolania 60,07 eur + režijný paušál vo výške 7,81 eur spolu 67,88 eur s poukazom na ust. § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky účinné od 1. júla 2013.

Nakoľko právny zástupca žalobcu v konaní nepreukázal, že je registrovaný pre DPH uplatnených 20% z priznanej odmeny a náhrady, tak ako si uplatnil žalobca v písomnom podaní zo dňa 2. decembra 2013, odvolací súd nepriznal.

Celkové súd priznal žalobcovi trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku 2x po 70 eur spolu 140 eur a na účet právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci vo výške 60,07 eur + 7,81 eur režijný paušál spolu 67,88 eur za 3 úkony právnej pomoci vo výške 203,64 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.